

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **A. M.**, narozená X
bytem X
zastoupená Mgr. Davidem Smrčkou, advokátem
sídlem Hvězdova 1716/2, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2023, č. j. KUUK/084599/2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 6. 6. 2023, č. j. KUUK/084599/2023, a rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem ze dne 24. 4. 2023, č. j. MURCE/13480/2023, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2023, č. j. KUUK/084599/2023, kterým bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem, odboru dopravy (dále jen „povinný subjekt“), ze dne 24. 4. 2023, č. j. MURCE/13480/2023, jímž povinný subjekt podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), v návaznosti na § 2 odst. 3 téhož zákona odmítl žádost žalobkyně o poskytnutí informace ze dne 15. 3. 2023. Žalobkyně se v žalobě rovněž domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť povinný subjekt a žalovaný tvrdí, že uplynula pětiletá skartační lhůta, a proto byl požadovaný dokument skartován. Dále uvedla, že, že dle správních orgánů nelze přezkoumávat, zda skartační lhůta pro daný typ dokumentu a danou situaci byla pětiletá. Poukázala na to, že správní orgány neodkazují na žádný vnitřní předpis, ani na žádný právní předpis, ze kterého by se podávalo, že požadovanou informaci bylo možné po pěti letech skartovat. Správní orgány ani netvrdí, kdy byl dokument vytvořen, a tedy není přezkoumatelný ani moment počátku běhu lhůty. Poukázala na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2016, č. j. 11 A 106/2013-31, Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 8. 2019, č. j. 25 A 13/2019-38, a Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, a ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41. Z uvedených rozsudků dle žalobkyně jednoznačně vyplývá, že z rozhodnutí povinného subjektu musí být přezkoumatelné, zda informace skartoval po právu, či nikoliv. Skartoval-li je přitom v rozporu s právem, pak jej skartace informací nezbavuje povinnost tyto poskytnout, a to i za cenu, že by je musel vytvořit.
3. Dále namítala, že důvod, pro který povinný subjekt odmítl informaci poskytnout, není pravdivý. Není totiž pravdou, že by dopravní značka byla umístěna před déle než pěti lety. Předmětná dopravní značka byla dle žalobkyně umístěna v prosinci 2018, tedy před méně než pěti lety před podáním žádosti o informaci (březen 2023). Vzhledem k tomu, že opatření obecné povahy typicky přímo předchází umístění dopravní značky, lze dle žalobkyně činit závěr, že i opatření obecné povahy muselo být vydáno méně než 5 let přede dnem podání žádosti o informace. Žalobkyně si je vědoma, že prokázání této skutečnosti je složité, akcentovala však názor, že tvrdí-li povinný subjekt, že určité opatření obecné povahy bylo skartováno proto, že uplynulo více než pět let ode dne jeho vydání, tak je to povinný subjekt, kdo nese důkazní břemeno k prokázání data vydání daného opatření obecné povahy.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný nejprve upozornil na to, že žalobu podala osoba s jiným datem narozením a místem trvalého pobytu, a proto by měla být žaloba odmítnuta. Dále zdůraznil, že původce pro svoji činnost spisy ve věci stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích po uplynutí skartační lhůty nepotřebuje, neboť stanovené dopravní značení je v té době již reálně osazené, jeho osazení je zanesené do příslušného pasportu a při skartační pětileté lhůtě již dávno uplynula doba pro případné zahájení přezkumného řízení. Dodal, že pokud zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (silniční zákon), nestanoví přesné skartační či archivační lhůty, vydává si příslušný správní orgán vlastní spisový plán, který musí být odsouhlasen příslušným oblastním archivem, skartační lhůty v tomto spisovém plánu se mohou odvíjet od doporučených lhůt v tzv. skartačního rejstříku, který ale není závazný, pouze doporučující. Poukázal na to, že spisový

plán je interním předpisem správního úřadu, nehledě na skutečnost, že žalobkyně ve své žádosti ani v odvolání nepožadovala doložení spisového plánu.

5. Konstatoval, že námitky uvedené v žalobě o nepravdivosti důvodu pro odmítnutí poskytnutí informace jsou namítány v žalobě poprvé a ani v průběhu odvolacího řízení nebyly uvedeny důkazy pro podporu tvrzení o umístění dopravního značení v prosinci 2018. Uvedl, že doba umístění předmětné dopravní značky navíc nebyla předmětem řízení o poskytnutí informace. Žádostí o informaci bylo požadováno poskytnutí opatření obecné povahy, kterým však povinný subjekt nedisponuje, a žalovaný tudíž shledal odmítnutí podání informace za jedinou adekvátní možnost vyřízení žádosti dle InfZ.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

6. V podané replice žalobkyně uvedla, že uznává pochybení, neboť v žalobě byl obsažen nesprávný údaj o datu jejího narození a adrese trvalého pobytu. Jednalo se však o prostou chybu v psaní, přičemž z textu žaloby je zřejmé, že ji podává účastník řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí. Žalobkyně proto opravila své údaje o datu narození a adrese trvalého pobytu. Konstatovala, že vyjádření žalovaného jen dokládá, kterak je rozhodnutí nepřezkoumatelné. I žalovaný tvrdí, že skartační lhůta může být pětiletá, ale může být i jiná, protože si ji mohl povinný subjekt stanovit svým předpisem; žalovaný však netvrdí, zda povinný subjekt takový vnitřní předpis vydal či nevydal, netvrdí, co je jeho obsahem. Vůbec není zřejmé, jak dlouhá byla v tomto konkrétní případě skartační lhůta. Stejně tak není zřejmé, kdy počala plynout, a už vůbec není zřejmé, kdy skončila a kdy byl dokument fakticky skartován. Žalobkyně souhlasila s tím, že podanou žádostí nežádala o sdělení data umístění předmětné dopravní značky. Tvrdí-li však povinný subjekt, že již uplynula lhůta od umístění dopravní značky, po které je možné opatření obecné povahy skartovat, pak bylo na povinném subjektu, aby zároveň vyjasnil, kdy bylo opatření obecné povahy vydáno, příp. kdy byla značka umístěna, aby bylo zřejmé, kdy tato skartační doba počala plynout. Pokud tak povinný subjekt neučinil, pak stěží vytýkat žalobkyni, že ji nerozporovala. Žalobkyně si je vědoma, že s tímto argumentem přišla až v žalobě, což je dáno tím, že o rozhodnutí žalovaného referovala na internetovém fóru, kde se jí jeden z navržených svědků přihlásil a informaci o umístění značky až v prosinci 2018 jí sdělil. Žalobkyně tedy nerozporuje, že nežádala o informaci spočívající ve sdělení data umístění předmětné dopravní značky. Pokud však povinný subjekt informaci odmítl z důvodu její skartace po uplynutí skartační doby, pak měl on sám datum umístění značky vymezit.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

9. Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Nejprve soud zdůrazňuje, že neshledal, že by žaloba byla podána osobou zjevně neoprávněnou. Je sice pravdou, že v žalobě byl u žalobkyně obsažen nesprávný údaj o datu jejího narození a adrese trvalého pobytu, nicméně tyto údaje žalobkyně v průběhu soudního řízení opravila. Dle názoru soudu se tudíž jednalo o prostou chybu v psaní při uvedení popsanych údajů u osoby žalobkyně, což plyne jak z textu žaloby, z níž je zřejmé, že ji podává účastník řízení, ve kterém bylo vydáno napadené rozhodnutí, i z následné opravy žaloby týkající se údajů žalobkyně, tak i z toho, že žalobkyně k žalobě doložila napadené rozhodnutí.
11. Podle § 2 odst. 3 InfZ se zákon nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.
12. Podle § 15 odst. 1 InfZ platí, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
13. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 15. 3. 2023 žádost o poskytnutí informace, kterou se dožadovala poskytnutí těchto informací: *„Žádám, dle zákona o svobodném přístupu k informacím, o informaci, spočívající v tom, jaká osoba a na základě jakého podkladu, z jakého důvodu a kdy dala pokyn k odstranění dopravní značky B 28 „zákaz zastavení“, jenž je umístěna na fotografii viz příloha č. 1, 2 v ulici Hakenova (z Michálkovy ulice u domu č. p. 1693) v obci Roudnice nad Labem.*
Dále žádám o sdělení informace, kdy bylo vydáno opatření obecné povahy k dopravní značce B 28 „zákaz zastavení“, jenž je umístěna na fotografii viz příloha č. 3, 4 v ulici Hakenova (z Michálkovy ulice u domu č. p. 1693) v obci Roudnice nad Labem. Je zcela zřejmé, že se jedná o zcela jiné umístění dopravního značení, přičemž k dopravnímu značení zmíněnému v předchozím druhém odstavci došlo zcela jistě až po účinnosti novely 268/2015 Sb.
Dále také žádám na základě InfZ o zaslání passportu dopravního značení v ulici Hakenova a Michálkova, Roudnice nad Labem.“
14. Povinný subjekt poskytl žalobkyni pasport dopravního značení. Ve zbytku povinný subjekt žádost o informace odmítl rozhodnutím ze dne 24. 4. 2023, č. j. MURCE/13480/2023, s odůvodněním, že spisy týkající se stanovení místní úpravy podléhají pětileté skartační lhůtě, pro což již byly skartovány, a nadále tak neexistují, a tedy povinný subjekt požadovanou informaci nemůže poskytnout, protože požadovaná informace neexistuje. Povinný subjekt tedy žádost žalobkyně o poskytnutí informací dle § 15 odst. 1 Infz odmítl.
15. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

16. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu přitom platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
17. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41, vyjádřil přímo k náležitostem odůvodnění rozhodnutí v případě, že se odmítá poskytnutí informace z důvodu, že jí povinný subjekt fakticky nedisponuje: „Krajský soud svoje rozhodnutí o nepřezkoumatelnosti odůvodnil tím, že se závěry předsedy stěžovatele „neopírají žádné skutkové důvody“ a že je jeho argumentace „skutkově nepodložená“. Stěžovatel v této souvislosti ve své kasační stížnosti namítá, že žádné skutkové důvody uvést nemohl, protože předmětné informace neexistují a takovou negativní skutečnost není v jeho silách prokázat. Krajský soud tak podle názoru stěžovatele vlastně požaduje „prokázání nemožného“. Nejvyšší správní soud se s touto námitkou stěžovatele neztotožňuje. I když po stěžovateli samozřejmě nelze požadovat poskytnutí neexistujících informací, lze po něm oprávněně požadovat zdůvodnění toho, jaké faktické skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že požadované informace nemá. Z rozhodnutí předsedy stěžovatele (a ostatně ani z prvostupňového rozhodnutí) však žádným způsobem nevyplývá, jakým způsobem, a zda vůbec se snažil zjistit, zda informacemi disponuje. Tedy zda za účelem tohoto zjištění vyvinul nějakou aktivitu, například se dotázal příslušných úředních osob.“
18. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, pak „dalším důležitým předpokladem je to, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat. I v případě, že by poskytnutí požadovaných informací pro správní orgán objektivně představovalo nutnost vytvořit novou informaci, tedy může nastat situace, v níž správní orgán nebude oprávněn poskytnutí takových informací odepřít.“
19. Pokud by tedy po vyhodnocení výše nastíněných pramenů měl povinný subjekt za to, že daná informace neexistuje, musí dále uvést, na základě jakých podkladů, právních norem a úvah dospěl k závěru, že nemá povinnost takovou informaci mít.

20. Naopak, „pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o výluky podle § 7 až § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím.“ (srov. citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 136/2014-41.).
21. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů pak shora uvedeným požadavkům nedostála.
22. Povinný subjekt v rozhodnutí ze dne 24. 4. 2023 pouze uvádí, že žalobkyní požadované informace není schopen poskytnout, neboť správními spisy obsahující stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích k předmětné dopravní značce již nedisponuje, „a to z důvodu pětileté skartační doby“. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel z tohoto stručného konstatování povinného subjektu, které doplnil úvahou, že původce pro svoji činnost spisy týkající se stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích po uplynutí skartační lhůty nepotřebuje, neboť stanovené dopravní značení je v té době již reálně osazené, jeho osazení je zanesené do příslušného pasportu a při skartační pětileté lhůtě již dávno uplynula doba pro případné zahájení přezkumného řízení.
23. Z rozhodnutí správních orgánů tak nelze zjistit, kdy bylo předmětné opatření obecné povahy vydáno, kdy byla značka umístěna, aby bylo zřejmé, kdy tato skartační doba počala plynout, a není ani zřejmé, kdy skartační lhůta skončila a kdy byl dokument fakticky skartován.
24. Důvody, proč povinný subjekt nemá povinnost požadovanou informaci mít, tudíž v rozhodnutí správních orgánů fakticky zcela chybí, neboť povinný subjekt ani žalovaný nevyjmenovává žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno zjistit, že by předmětným opatřením obecné povahy neměl po právu disponovat, tedy zda skutečně mělo v souladu s příslušnou právní úpravou dojít ke skartaci toho dokumentu. Správní orgány tak měly kromě toho, kdy bylo opatření obecné povahy vydáno, popř. kdy byla předmětná dopravní značka osazena, a jak dlouhá byla skartační doba, v odůvodnění rozhodnutí též vyjmenovat i relevantní předpisy a nastínit, jaké normy na základě jakých úvah aplikovaly. Teprve na základě takového odůvodnění by bylo možno přezkoumat to, zda bylo předmětné opatření obecné povahy v souladu s právními předpisy skartováno a povinný subjekt neměl zákonnou povinnost jej mít. Jelikož napadené rozhodnutí ani rozhodnutí povinného subjektu uvedené skutečnosti neobsahují, jsou rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
25. Soud nad rámec nutného odůvodnění upozorňuje na závěry svého rozsudku ze dne 23. 4. 2024, č. j. 40 A 9/2023-54, kterým bylo dnem právní moci tohoto rozsudku zrušeno opatření obecné povahy, kterým byla stanovena místní úprava provozu na pozemních komunikacích v ulici Hakenova v Roudnici nad Labem navenek deklarovaná dopravní značkou B 28, tedy stejná dopravní značka, které se týkala žádost žalobkyně o poskytnutí informace ze dne 15. 3. 2023; tento rozsudek nabyl právní moci dne 25. 4. 2024. V tomto rozsudku je uvedeno, že „odpůrce k výzvě soudu uvedl, že opatření obecné povahy, na základě kterého byla umístěna předmětná dopravní značka B 28, existovalo, ale bylo již skartováno. V souladu se zákonem č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, a vyhláškou č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, je každý veřejnoprávní původce dokumentů povinen opatřovat dokumenty evidované ve spisové službě skartačními znaky a skartačními lhůtami. Skartační lhůta stanovuje dobu, po kterou musí dokument být uložen ze správních, právních či zákonných důvodů ve spisovně. Skartační lhůta začíná plynout 1. ledna kalendářního roku následujícího po roce, v němž nastala spouštěcí událost. Stanovení skartační lhůty patří ke složitým činnostem

původce dokumentů. Jen u určitých dokumentů je skartační lhůta stanovena právními předpisy. Při stanovení skartační lhůty a stanovení spouštěcí události musí původce dokumentu přihlížet nejen k ustanovení různých právních předpisů, ale je povinen zohlednit i otázku možného využití dokumentu pro budoucí vlastní činnost a brát ohled také na veřejný zájem.

V daném případě, kdy zákazová dopravní značka, na základě jejíhož porušení může být ukládána pokuta za přestupek podle zvláštních předpisů, je stále umístěna na veřejné komunikaci, je nepochybné, že stále existuje potřeba existence opatření obecné povahy, na základě kterého byla předmětná dopravní značka umístěna, a to zejména s ohledem na výše zmíněnou časovou neomezenost možnosti incidenčního přezkumu zákonnosti takového opatření obecné povahy. Pokud došlo ke skartaci opatření obecné povahy, na základě kterého byla dopravní značka umístěna, ještě v době, kdy zákazová dopravní značka stále upravuje pravidla na předmětné komunikaci, znamená to, že původce tohoto opatření obecné povahy stanovil nesprávně spouštěcí událost, od které měl být počítán běh skartační lhůty. Důsledek této skutečnosti pak musí jít v případě nutnosti incidenčního přezkumu opatření obecné povahy plně k tíži původce předmětného opatření.

Za situace, kdy navrhovatelka napadala zákonnost opatření obecné povahy, na základě kterého byla umístěna předmětná dopravní značka, s poukazem na nedostatečné odůvodnění tohoto opatření a bylo shledáno, že na základě předmětné dopravní značky došlo k přímému zasazení do jejích práv, bylo na odpůrci jako původci předmětného opatření obecné povahy, aby soudu předložil toto opatření za účelem posouzení oprávněnosti námitky navrhovatelky. Odpůrce konstatoval, že předmětné opatření obecné povahy skartoval. K tomu musí soud poznamenat, že skutečnost, že hmotný nosič, na kterém bylo opatření obecné povahy zachyceno, byl skartován, neznamená, s přihlédnutím k tomu, že dopravní značka stále upravuje silniční provoz na dané komunikaci, že by skartací přestalo existovat předmětné opatření z právního hlediska. Nedošlo k jeho zrušení ani „překonání“ jiným opatřením obecné povahy.“

26. Z uvedené citace závěrů rozsudku zdejšího soudu tak plyne, že ke skartaci opatření obecné povahy, kterým byla stanovena místní úprava provozu na pozemních komunikacích v ulici Hakenova v Roudnici nad Labem navenek deklarovaná dopravní značkou B 28, nemělo dojít, a povinný subjekt měl požadovanou informaci disponovat.
27. Se zřetelem k výše uvedenému soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Za situace, kdy nepřezkoumatelné je i rozhodnutí povinného subjektu, soud zrušil podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i toto rozhodnutí. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. S ohledem na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného nepostupoval soud podle § 16 odst. 6 InfZ.
28. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 13 200 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024 [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby, podání repliky – písm.

d)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. února 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.